

Защото по целия път, той не се докоснал дори до тази, която обичал. Ах, чудни времена са били тогава... Харалд Хаардаде бил херой, за когото и досега се разправят сказания. Борбите му с Георгиос Маниак победите над сарацини, над чудовища, над неверници от разни земи, го направили прочут по целия свят. Такъв началник на варягите в Константинопол до тогава не били виждали. Ала при всичката му храброст, при все, че той защитавала и пазил Царския град, хората около Свещения дворец, начело с Георгиос, ден и нощ правели интриги, дори Зоя заповядала да го хвърлят в тъмница, след като отказала да му даде внучката си.

— Това често се случва... — каза замислено Петър — загледал в един дребен сипак, който скачаше по оголените клони. — Верните и почтени хора да загиват, а нехвелитите да се радват на почести и приязни.

— В тази тъмница живеела някаква отровна змия. Харалд не подозирал това. Ала на сън му се явил брат му, свети Олаф и го предупредил. В същата нощ покойният Олаф, цар на норвежците, се явил и на някаква знатна матрона в града, като ѝ заръчал да стои всичко, за да освободи брата му. Предизвестен за гразната напасть, Харалд Хаардаде не спал цяла нощ и убил змията. А докато съмне, ето, че и верните хора на патрицианката дошли и го освободили. Императорската внучка се спуснала от Влахерна по една въжена стълба и норвежския княз с византийската порфирородна избягали с галера през Понтийско море... Тъй нормандецът показал на императрица Зоя, че може да стане съпруг на нейната средница. Ала той се отвърщавал от насилието и измамата. Той искал Мария да му бъде дадена свободно, по добра воля. Сам накарал да спрат галерата и да отвадат Мария обратно. Но Зоя не се показала достойна за това хубаво дело. Тя не пустила вече внучката си на север. И Мария била омъжена за някакъв знатен наш военачалник..

— А Харалд Хаардраде? — попита Петър.

— Той се оженил за Елизиф, дъщеря на крал Ярослав.